

NHỮNG KINH NGHIỆM

của ông

Sudarto Martohudojo

Bà Mardi Ning Sih Nguyễn Văn Cừ
dịch

Những kinh nghiệm của ông Sudarto Martohudojo

Bà Mardi Ning Sih Nguyễn Văn Cừ dịch

© Điện sách 03.2011 Góc Nhỏ

Sửa lỗi: Hartini Tâm Đan
Phiên bản 10.2021

Những Kinh Nghiệm của ông Sudarto Martohudojo

Bà Mardi Ning Sih Nguyễn Văn Cừ

dịch

2021

NỘI DUNG

1. Thánh nhân	7
2. Ma vương	9
3. Yêu thuật	10
4. Kinh nghiệm về tâm linh	11
5. Giúp đỡ tổ tiên	12
6. Thử thách	14
7. Không quân bình	16
8. Luôn luôn quy thuận	18
9. Để khỏi gây rối loạn	19
10. Nên làm latihan về đêm	20
11. Gắn Bapak	21
12. Để cho các tạo vật tiến hóa thêm	23
13. Một đứa con Subud	25
14. Ánh sáng xanh	26
15. Hiệu quả của latihan	27
16. Mãnh lực của ma quỷ	29
17. Thanh lọc những mãnh lực ma quỷ	31
18. Một ủy nhiệm	33
19. Ngược bị cắt ra làm đôi	34
20. Phải, vợ con đó	35

21. Bản văn bị xóa	37
22. Quyển sách của đời sống	40
23. Con người hoàn toàn	42
24. Thiên Liêng dẫn dắt trong đời sống	44
dịch giả	46

Độc giả Subud thân mến, cách đây 25 năm, khi tôi còn là sinh viên trường Sư Phạm, tôi đã bắt đầu làm latihan, và suốt thời gian lâu dài ấy Muhammad Subud Sumohadiwidjojo khuyến bảo và giải thích những điều thuộc về tâm linh. Tôi xin nói ngay rằng lúc đó chưa có một tổ chức cho các hội viên Subud.

Ngày nay nhờ có tập san Pewarta Kedjiwan Subud, tôi có thể ghi chép những kinh nghiệm của tôi theo ý muốn của Bapak để giúp ích cho các anh chị em Subud ở mọi nơi. Đây là một vài kinh nghiệm của tôi.

Sudarto Martohudojo

1. Thánh nhân

Tôi còn nhớ trong một buổi dạy học của tôi, một người khách kỳ lạ đã xuất hiện làm gián đoạn buổi dạy học của tôi. Tôi không biết ông ấy đã vào lớp học của tôi vào lúc nào, và bất thành lình ông đã ở trước mặt tôi. Lúc đó tôi có một cảm giác thích thú. Hình dáng người khách đó tầm thường, mặt và mũi ông ta trông ra hình tam giác, mỗi bàn tay và bàn chân chỉ có ba ngón. Ông nói với tôi một cách thân mật, làm tăng cảm tình của tôi đối với ông. Ông nói:

- „Darto, tôi đến đây để gặp anh và để cầu nguyện cho đức tin và lòng thành thực của anh trong việc tôn thờ Thiên-Liêng. Để ghi lại cuộc viếng thăm này, tôi nhớ xuống sàn nhà ba lần trước mặt anh và xin anh vật gì để giữ làm kỷ niệm“.

Tôi lấy làm ngạc nhiên, tại sao ông lại biết tên tôi và để thỏa mãn nguyện vọng của ông, tôi đưa ông một đồng tiền nửa roupie. Ông cầm lấy và đột nhiên biến mất, gây sự sợ hãi cho đám học sinh. Tôi bảo học trò tôi đi kiếm ông ta, nhưng không ai thấy ông đâu cả.

Mười ngày sau lớp giảng của tôi lại bị gián đoạn lần nữa. Vì có một người đàn ông hình dáng xấu xa, thân hình kỳ quái, đi vào trong lớp, nhưng khi nhìn thẳng vào trong mắt của ông ta, tôi biết ông là một người đức hạnh. Lúc đó, tôi rùng mình, tiếp theo là một cảm giác thích thú khác thường. Đã có kinh nghiệm về lần trước, nên sau khi tôi đưa cho ông một đồng tiền, tôi theo dõi ông ta. Khi đi ra, cứ cách bảy thước ông lại quay lại mỉm cười với tôi. Là lũng thay, ông ta lần sau một gốc cây và khi tôi tới nơi thì

ông ta biến mất.

Tôi trình bày hai việc đó với Bapak. Bapak bảo tôi cùng trải nghiệm với ngài. Sau cuộc trải nghiệm, Bapak giải thích:

- *„Hai sự xuất hiện trên đều là của một vị thánh nhân, và Bapak khuyên tôi nên để ý và cẩn thận đối với người lạ lùng như thế. Những người ấy thường được đấng chí tôn sai đến để xem xét cử chỉ của tôi“.*

2. Ma vương

Lần khác, một số học sinh nội trú đang bao quanh tôi thì có một học sinh kể cho tôi về những sự hiểu biết siêu nhiên của ông nội nó, Không cần suy nghĩ, tôi cắt nghĩa cho nó rằng, những sự hiểu biết ấy nguyên tại do ma vương, quỷ quái mà ra.

Những lời nói của tôi làm cho nó bối rối và nó xin phép tôi đi thăm ông nó.

Đêm sau, khi tôi đang làm latihan, một tiếng nói tự nội tâm tôi bảo tôi: „hãy đề phòng“. Hai ngày sau, tôi đang ngủ, tôi thấy thân tôi rất nhẹ nhàng và âm áp. Khi thức dậy, nhìn vào trong gương, tôi không thấy thân hình tôi nữa. Tôi có một cảm giác lạ lùng, rõ ràng thấy mình bước đi và mở cửa mà không có thể xác. Khi đó tôi trông thấy thể xác tôi đang ngồi trong ghế bành và hút thuốc. Tôi tiến lại gần, nhưng tôi cảm thấy không nên sờ vào thể xác tôi. Cửa vào buồng đã khóa cẩn thận tự nhiên mở ra, rồi có hai người đàn ông và hai người đàn bà bước vào. Bốn người này tiến lại gần thân tôi, định tấn công nhưng tất cả đều ngã xuống khi lại gần thân tôi. Họ đứng dậy nhiều lần để tấn công tôi nữa, nhưng họ đều bị thất bại. Sau cùng, họ biến mất và cửa tự động đóng vào. Tôi kinh ngạc vì thể xác tôi đã rời hẳn tôi. Tôi bèn làm latihan và sau khi làm latihan xong, tôi lại thấy tôi có thể xác như cũ.

Sáng hôm sau, một việc lạ lùng lại xảy ra: những cốc, đĩa, thìa, nĩa đều chạy xa tôi khi tôi định cầm lấy. Tôi đoán rằng đó là những hành động của những ma quỷ tối hôm trước. Sự đó xảy ra bảy đêm liền. Sau rốt trong một buổi latihan, tôi nhận được một thùng nước, tôi hắt nước ấy vào bốn con quỷ và nó biến mất. Lạ thay ngay lúc đó tôi ngửi thấy mùi thịt nướng. Theo lời giải thích của Bapak thì đây là sự thử thách của ông nội đưa học trò.

3. Yêu thuật

Một lần nữa, ba ngày trước khi nghỉ hè, các giáo sư ngồi nói chuyện với nhau. Một giáo sư thuật lại cho tôi một trường hợp lạ lùng của một đạo sĩ đã chết và đã chôn rồi. Sau người ta thấy thể xác của đạo sĩ không còn trong mồ nữa và chiều chiều thấy ánh sáng từ mồ hiện ra. Các giáo sư khác cho là rất lạ lùng. Tôi cắt nghĩa cho họ rằng: „Thể xác ấy đã biến vào thế giới quỷ (satan), ánh sáng buổi chiều là điềm đất thánh không muốn nhận một thể xác đã ô ւế vì quỷ satan.“

Người thưa lại chuyện đó không đồng ý với tôi.

Năm ngày sau, khi tôi đang ngủ, tôi cảm thấy một vật nhọn đâm vào tim tôi. Liền ngay bấy giờ latihan đến với tôi, thân thể tôi bắt đầu cử động, rồi vật nhọn ra khỏi thân tôi và biến mất. Lạ lùng thay vật nhọn biến đi tôi thấy một đám mây, rồi thấy xuất hiện một con ma cà rồng. Thân nó to bằng con chó và cánh nó dài độ một thước. Tôi đánh thức các người trong nhà dậy. Họ cầm gậy định đập chết con vật hãy còn trông thấy ấy, nhưng tôi ngăn lại, sợ làm náo động các người láng giềng. Gần về sáng, con thú hóa ra khói và biến mất. Tôi làm latihan, tôi biết rằng, nếu người nào giết con vật đó thì người ấy cũng sẽ chết.

Sau đó tôi thuật lại cho Bapak thì ngài dạy rằng:

- „*Những người có yêu thuật đã thử con đó, vậy con phải làm latihan chuyên cần. Con đừng sợ hãy tin rằng Đấng Thiên- Liêng- Lúc nào cũng gần con và che chở cho con*“.

4. Kinh nghiệm về tâm linh

Hôm đó là ngày tập latihan, tôi thường hay đến sớm, nhưng hôm đó tôi đến trễ, vì đường bị nghẽn. Nhiều hội viên nhất là những nữ dự bị hội viên, có ý đợi tôi để nghe những giải thích về Subud và những kinh nghiệm nhận được trong khi làm latihan. Một hội viên tên là ông Djamiim hỏi tôi có thể giúp cho người vợ của một người bạn đang bị bệnh ho ra huyết. Tôi nhận lời và hẹn là ngày hôm sau sẽ tới.

Sau khi bắt đầu làm latihan tôi cảm thấy như là tôi đi rất xa và trông thấy nhiều ngôi sao rơi trên người ông Djamiim. Sau latihan ông Djamiim nói với tôi rằng, ông ta đã nhận được một cảm giác rất là thích thú trong khi làm latihan. Tôi không hiểu thế nghĩa là gì. Hôm sau ông Djamiim nói với tôi, đêm trước ông ấy và tôi đã tới thăm và giúp đỡ người vợ đau của ông ấy. Sự viếng thăm này đã xảy ra cùng một lúc với khi chúng tôi làm latihan ở tòa nhà Adhuc Stat. Tôi mới hiểu ra rằng cái mà chúng tôi đã tiếp nhận trong khi làm latihan hôm trước là để giúp đỡ cho bạn ông Djamiim.

Kinh nghiệm trên đã xảy ra nhiều lần.

Theo Bapak thì đây thật đúng là kinh nghiệm về tâm linh, chỉ có thể tới với ta do ý muốn của Đấng Thiêng-Liêng.

5. Giúp đỡ tổ tiên

Sau ba ngày viếng thăm Bapak ở Semarang, tôi thấy nội cảm của tôi có gì thay đổi và tôi không thể ngủ được trước hai hay ba giờ sáng. Nhớ lời khuyên của Bapak: „Nếu con không ngủ được, ấy là dấu hiệu báo cho con biết là linh hồn con muốn làm latihan“.

Tôi bắt đầu làm latihan, tôi nhận được một cảm giác rất thích thú, thể xác tôi rất nhẹ nhàng, từ từ tôi mở mắt ra và thấy tôi không còn ở chỗ cũ nữa, cảnh vật ở quanh tôi đã thay đổi.

Tôi thấy một người mà thể xác làm bằng nước, người đó càng lại gần tôi, tôi càng thấy cảm giác thích thú tăng dần lên một cách lạ lùng, đến nỗi tôi cho là nếu cảm giác này tăng mãi chắc tôi sẽ chết mất. Sau một lúc, người đó biến đi và mẹ tôi mở cửa vào. Mẹ tôi nhìn tôi, lại gần tôi và hôn tôi một lúc lâu. Tôi hỏi mẹ tôi: „Thưa mẹ, tại sao mẹ lại hôn con như thế?“. Mẹ tôi trả lời: „Con giống cha con khi còn trẻ“.

Một lúc sau cha tôi thức dậy và bảo mẹ tôi rằng, chưa bao giờ cha tôi có một giấc ngủ dễ chịu và thích thú như thế, có lẽ đây là cảm giác của người ta chết khi được lên cõi trên.

Theo sự giải thích của Bapak: „Có những tạo vật mà thể xác làm bằng đất như chúng ta đây (alam djasmani), tạo vật bằng nước (alam rochani), làm bằng gió (alam rochmani), bằng ánh sáng (alam robani). Tạo vật mà con thấy trong latihan thuộc về thế giới làm bằng nước, trong khi con cũng đang ở trong thế giới đó và cha con đã nhập vào con. Chính vì vậy mà mẹ con đã thấy con giống như cha con hồi còn trẻ. Đây là một thí dụ về những thể thức mà con có thể giúp đỡ cha con hoặc tổ tiên con, và vợ con

có thể giúp đỡ mẹ con về mặt tâm linh. Số ông bà, tổ tiên mà con và vợ con có thể giúp đỡ tùy thuộc ý muốn của Đấng Thiêng-Liêng và trình độ thanh lọc của con. Con có một nhiệm vụ nặng nề với tư cách là con trai trong gia đình, con có bốn phận giúp đỡ cho tổ tiên và cho chính con nữa. Con phải chuyên cần làm latihan vì không có phương cách nào khác.”

6. Thử thách

Có một thời gian tôi thấy chung quanh tôi không ai thương yêu tôi, gia đình, bạn bè, đồng nghiệp đều luôn luôn nhìn tôi với một vẻ giận hờn. Để tránh những sự xích mích có thể xảy ra trái với ý muốn của tôi, tôi bắt đầu làm việc và làm latihan nhiều hơn. Mặc dù thế, tình trạng không thay đổi và trái lại, mọi người càng ác cảm thêm đối với tôi.

Tôi kể lại với Bapak. Ngài nhìn tôi như có ý nói: „Những hội viên Subud phải có đủ mãnh lực để vượt qua những sự thử thách từ ngoài đến như thế”.

Tình trạng càng trở nên nguy ngập hơn và hình như tôi không còn một người bạn nào trên đời này. Trong gia đình, tôi lại còn khó chịu hơn nữa; suốt thời gian tám tháng, cha mẹ, vợ con không ai thương yêu tôi cả. May thay đối với vợ tôi, tình trạng đó chỉ kéo dài có một tuần lễ.

Sau cùng tôi kết luận rằng: „Mọi người cứ việc ghét tôi đi, miễn là Thiêng-Liêng thương tôi”. Rồi trong khi làm latihan tôi được chỉ dẫn là từ nay tôi không thể ghét ai được nữa vì tâm tôi đã được thanh lọc khỏi những mãnh lực xấu xa đó.

Tôi thuật lại sự kiện này với Bapak, thì ngài trả lời:

- „Cám ơn Thiêng-Liêng con đã có thể đối phó và vượt khỏi một giai đoạn thử thách gay go. Thật ra đây là một cách mà Thiêng-Liêng dùng để thanh lọc tâm con. Những tính xấu mà con người thường có, như giận hờn, ghen ghét, tự phụ, đố kỵ, nhỏ nhen .v.v. sẽ được thanh lọc bằng cách ấy. Những điều mà con đã thấy ở người khác, chính là thực chất ở lòng con. Mặc dù con người thường không đủ nghị lực để vượt qua một sự thử thách như thế, nhưng

những trở ngại đó sau cùng sẽ được thanh lọc bởi linh hồn trên đường tiến hóa của nó. Nhằm mục đích ấy, con phải cẩn thận, không nên phê bình những người khác, nếu họ tỏ ra không có thiện cảm với con. Những người gần con là những gương phản chiếu chính lòng con. Bởi vậy trong sự giao thiệp với người khác, con luôn luôn phải tìm biết những tính tình biểu lộ đó là do tự lòng con hay của người khác. Trong latihan con cũng phải phân biệt những cảm giác nhận được để biết những sức mạnh nào đã khiến con hành động như thế.”

7. Không quân bình

Khi tôi sanh đưa con thứ tư, tôi xin Bapak đặt tên cho nó. Bapak đặt tên là Soenarjo, nghĩa là „ánh sáng“. Bapak tỏ vẻ rất nghiêm nghị và lúc đó tôi bị xúc động mạnh, bởi vậy tôi hỏi tại sao ngài lại có vẻ nghiêm nghị như thế. Sau một lúc im lặng, Bapak nói: „Không có sự quân bình giữa thể xác và linh hồn của nó. Bapak sẽ cầu xin Thiêng-Liêng để con có thể nuôi được nó.“

Qua những lời của Bapak, tôi có linh cảm là con tôi sẽ chết và quả vậy, được 35 ngày thì con tôi bắt đầu ốm và mặc dù sự săn sóc của chúng tôi, đến năm lên hai tuổi thì nó qua đời. Ibu bảo chúng tôi: „Linh hồn nó đã thường luôn luôn rời bỏ thể xác nó“.

Trước khi con tôi chết và trong khi làm latihan, vợ tôi đã nhận được dấu hiệu sau đây.

Vợ tôi thấy một ánh sáng xanh nhạt, một ông cụ già mặc áo dài, và ngửi thấy nhiều mùi thơm khác nhau. Tôi bèn làm trắc nghiệm và nhận được trả lời là con tôi sẽ chết. Vào hồi 2 giờ 53 phút sáng hôm con tôi chết, một mùi thơm nhẹ nhàng phảng phất trong phòng con tôi và một ánh sáng xanh nhạt to bằng quả táo bao phủ trên đầu nó, ánh sáng đó từ từ bay lên rồi biến mất. Đúng lúc đó con tôi tắt thở.

Vào khoảng 2 giờ 56, nhiều ngôi sao bắt đầu rơi xuống đầu con tôi rồi biến ngay, tôi thấy nó hồi lại. Thoạt tiên con tôi nhìn vợ tôi và nhìn tôi rồi khóc. Con tôi khoanh hai tay trước ngực, hai chân duỗi thẳng ra và nói: „Con sẽ trở lại“. Lúc ấy đúng 3 giờ sáng.

Mùi hương nhẹ nhàng còn phảng phất trong phòng bây giờ ngày nữa. Những người tới thăm đều lấy làm ngạc nhiên

về nét mặt của con tôi, trông đẹp như lúc con tôi nằm ngủ. Lúc đưa con tôi ra nghĩa địa, người khiêng thi hài con tôi giật mình nghe thấy tiếng nói do nội tâm bảo rằng: „Tốt đấy“. Trong khi nghe thấy tiếng nói thì người ấy nghĩ tới Thiêng-Liêng.

Buổi tối trong khi làm latihan, tôi thấy một ông cụ già, mặc áo dài mặt mày giống hệt Soenarjo, đưa con chết của tôi. Nó nói: „Thưa cha, cha hãy tiếp tục làm latihan và tôn thờ Thiêng-Liêng. Con sẽ luôn luôn cầu xin Thiêng-Liêng ban ân cho cha. Cha đừng rời bỏ Subud dù có xảy ra điều gì, vì đó là con đường chân chính“. Rồi nó biến mất.

Trong khi vô tôi ngủ trong phòng mà con tôi chết, vợ tôi thấy những cảm giác rất dễ chịu về thể xác và cảm thấy lạnh nữa. Vợ tôi sợ hãi, vì chưa bao giờ thấy như thế. Con tôi chết đúng vào cùng ngày, tháng, giờ sinh của nó.

Khi Bapak ở ngoại quốc về, tôi kể lại sự việc.

Bapak nói: „*Con còn phải học nhiều ở đứa con ấy, thực ra nó già hơn con về tâm linh. Có một đứa con như thế thật là một đặc ân, sau này nó sẽ giúp đỡ con trên đường tiến hóa, vì luật của Thiêng-Liêng là con trai phải giúp đỡ cha đi tới chỗ cứu cánh*“.

8. Luôn luôn quy thuận

Một đêm tôi thức dậy, và cảm thấy mình đang ở trong trạng thái làm latihan. Tôi làm tất cả những cử động mà tôi nhận được. Một lúc sau tôi nghe thấy có tiếng ném đá gần nhà. Tôi không để ý và tiếp tục làm latihan, vì theo lời khuyên của Bapak, ban đêm nếu chúng ta thức dậy là điều chứng tỏ nội tâm ta muốn làm latihan và cũng có thể là có sự gì liên quan đến chúng ta.

Vào khoảng 5 phút sau, tôi nghe thấy có người ném cát lên nóc nhà tôi. Tôi có cảm giác đó là hành động của một kẻ trộm. Mười phút sau lại thấy có tiếng ném sỏi lên mái nhà, tôi vẫn bình tĩnh và muốn biết coi có sự gì xảy ra. Tôi tiếp tục làm latihan. Không bao lâu tôi nghe thấy hai người nói chuyện gần nhà tôi. Câu chuyện như thế này:

- „Tôi cho rằng tốt hơn là chúng ta nên bỏ ý định ăn trộm đi, vì không biết tại sao, ngay lúc này tôi lại nghĩ đến Thiêng-Liêng“.

Người kia trả lời:

- „Phải, anh nói có lý. Tôi sợ chúng ta sẽ bị bắt mất“.

Sau đó, hai kẻ trộm bỏ đi và latihan của tôi cũng chấm dứt.

Tôi thuật lại với Bapak. Ngài giảng cho tôi:

- „Đó là ân sủng của Thiêng-Liêng. Ảnh hưởng latihan của tôi đã cảm hóa họ và làm cho họ bỏ ý định xấu đi. Bapak lại bảo tôi rằng, thực ra tôi cũng đã có nhiều kinh nghiệm tương tự như thế mà không ý thức được đó thôi.“

Bapak lại nhắc cho tôi biết, thật ra có nhiều bạn hữu hay người quen biết sắp sửa giận tôi, nhưng không giận được vì lý do tôi đã luôn luôn quy thuận Thiêng-Liêng, đó là lẽ tại sao Thiêng-Liêng luôn luôn che chở tôi.

9. Để khỏi gây rối loạn

Khi tôi hãy còn ở Jogjakarta, tôi và gia đình ngụ tại một căn nhà nhỏ, khi đó latihan của tôi hãy còn nhiều cử động. Một đêm tôi làm latihan gần giường vợ và hai con tôi ngủ. Sau chừng 15 phút làm latihan, tôi có cảm tưởng như bị nâng bổng lên và cùng lúc đó tôi cảm thấy có ai đang đu đưa, tôi mở mắt ra, thấy con trai lớn đang leo trên cột giường và đứa nhỏ hơn đang ngồi lắc lư và vợ tôi thì ngủ rất say. Tôi sợ các con tôi ngã, tôi đặt các con tôi vào giường.

Tôi thuật lại với Bapak. Ngài giảng cho tôi, là tôi đã làm latihan gần chỗ gia đình tôi ngủ quá. Để khỏi gây sự rối loạn cho gia đình, Bapak khuyên tôi nên làm latihan cách xa giường vợ con tôi ngủ. Cũng vì lẽ đó có nhiều hội viên, nhà ở gần những người láng giềng quá nên khi làm latihan, thường nghe thấy tiếng rên rĩ của những người láng giềng.

10. Nên làm latihan về đêm

Những buổi latihan làm ở nhà Bapak thường vào khoảng sau một giờ khuya. Bapak thường khuyên các hội viên, trước khi làm latihan chung nên làm latihan một mình ít nhất là nửa giờ để được yên tĩnh. Tôi làm latihan đều đều, thường bắt đầu vào khoảng 2 giờ khuya trong thời gian một năm. Một hôm, tôi làm vào khoảng 2 giờ rưỡi khuya nên latihan của tôi mãi tới bình minh mới chấm dứt (vào lúc người Hồi giáo đọc kinh sáng). Tôi nhận thấy latihan trước nửa đêm khác với latihan làm sau nửa đêm. Khi nói lại với Bapak thì ngài giải thích:

- „Khi chúng ta làm latihan trước nửa đêm, chúng ta ở trong tình trạng căng thẳng, nặng nề hơn vì nhiều người còn thức. Thường khi mọi người chưa ngủ, tư tưởng, ý nghĩ của họ phiêu lưu trên không gian và mỗi khi một người suy nghĩ điều gì thì họ phát ra những làn sóng rung động khiến bầu không khí đầy rẫy mọi tư tưởng và ham muốn. Một bầu không khí như vậy quả là nguyên nhân của một trạng thái căng thẳng nặng nề. Bởi vậy những người làm latihan vào nửa đêm hay sau nửa đêm dễ thụ cảm hơn là những người làm latihan trước nửa đêm“.

Một lợi ích khác của latihan làm về khuya là chúng ta sẽ quen dần và nội tâm ta sẽ không bị ảnh hưởng bởi những trạng thái căng thẳng và lúc đó chúng ta không cần để ý tới thì giờ và nơi làm latihan nữa.

Bởi vậy Bapak khuyên chúng ta cần nên làm latihan về ban đêm.

11. Gần Bapak

Sau ba bốn tháng làm latihan về khuya, Bapak tổ chức một cuộc trắc nghiệm cho chúng tôi. Bapak bảo chúng tôi ra khỏi phòng, đứng ngoài đường làm latihan rồi trở về sân nhà, để coi kết quả ra sao.

Không một người nào có thể vào nhà Bapak được. Người thì ở ngoài đường, kẻ thì đứng múa trước cánh cửa vào nhà 30 thước. Người này thì đang quỳ dưới một gốc cây, người kia vào nhà bếp, kẻ khác thì đang ở nhà xe .v.v.. Chính tôi cũng lấy làm ngạc nhiên thấy mình đang đứng cầu nguyện trước cửa vào phòng.

Sau cuộc trắc nghiệm, chúng tôi hội họp tất cả ở phòng khách và có một cảm giác lạ lùng. Bapak cắt nghĩa cho chúng tôi:

- „Đứng về phương diện tâm linh, sự kiện ấy có nghĩa là tất cả mọi người rất khó đạt được một cảm giác nội tâm có thể dẫn dắt tới Bapak. Thật rõ ràng là không phải bất cứ ai lại gần Bapak là do cảm giác nội tâm dẫn dắt mà phần nhiều là do lòng ham muốn của họ. Phần đông họ thấy vui mừng khi được gần Bapak, vì họ cảm thấy một đại điểm phúc đến nỗi họ quên cả thực lực của họ. Nhiều người khi ở gần Bapak có thể làm được trắc nghiệm trước mặt Bapak, nhưng sự đó không hẳn có nghĩa là họ đã có thể làm trắc nghiệm một mình được, vì có người khi trở về nhà sẽ không thể làm trắc nghiệm được nữa. Như thế quả là họ chỉ có thể làm được trắc nghiệm trước mặt Bapak mà thôi, vì lúc đó có một năng lực nào đã truyền sang cho họ. Vậy gần Bapak có thể có một kết quả tốt, nhưng cũng có

thể có một kết quả xấu. Kết quả sẽ tốt cho những người nào đã có thể nhận được cái năng lực đó và có thể xấu cho những người nào chưa đủ sức để nhận năng lực ấy, vì những người này sẽ dễ trở nên khoe khoang và tự cho là mình hơn chúng bạn. Một cử chỉ như thế sẽ có một hậu quả xấu cho họ và cho bạn hữu nữa. Vì vậy con phải đề phòng, nên làm latihan cho chuyên cần và chỉ nên trông cậy vào sức mạnh cảm giác nội tâm của con mà thôi.”

12. Để cho các tạo vật tiến hóa thêm

Một hôm tôi nhận được lời mời của ông Gunadi, một chuyên viên tại cơ quan Tín dụng của Chính phủ ở Erawang.

Tôi nhận lời. Khi tới nhà ông Gunadi, tôi rất ngạc nhiên gặp một vị tôn sư và năm môn đệ của ông. Sau khi giới thiệu, ông ta hỏi tôi có phải tên là Sudarto và quê ở Jogjakarta không? Tôi thấy câu hỏi lạ lùng như vậy, song vì lịch thiệp tôi trả lời: „Vâng, tên tôi là Sudarto và quê ở Jogjakarta.“ Ông hỏi tôi đã có một vài kinh nghiệm nào về tâm linh chưa. Rồi ông trình bày từng kinh nghiệm một mà tôi đã có; ông đã biết hết, mặc dù tôi không tiết lộ những kinh nghiệm quan trọng ấy cho ai, mà tôi chỉ thuật lại cho Bapak thôi. Tôi thấy ông biết hết những kinh nghiệm của tôi, tôi bèn nói: „Tất cả những gì ông nói với tôi hoàn toàn là sự thực cả“.

Thật là lạ, tôi nói xong câu đó thì vị tôn sư khóc và ôm lấy tôi trong khi hai tay ông xiết chặt tay tôi. Tôi hỏi về thân thể của ông, thì ông trả lời như sau:

„Tên tôi là Utom, trước kia tôi ở Tjimahi. Có một thời gian tôi rất là giàu có, tôi có bảy căn nhà lớn và mười mẫu đất. Rồi bất thành linh, trong vòng một năm, gia sản tôi tiêu tan và để che đậy sự xấu hổ của tôi, vợ tôi và tôi vào rừng sinh sống bằng cách bán củi và cá mà tôi đánh được ở những con sông kế cận. Sau đó chúng tôi đi lang thang nhiều năm và một hôm trong khi ngồi tĩnh tâm, tôi nghe thấy tiếng nói bảo rằng: „Anh hãy nhờ một người trai trẻ tên là Sudarto, quê ở Jogjakarta dạy cho cách cầu nguyện. Tôi tìm ông mấy chục năm và bây giờ mới gặp ông. Tôi xin ông dạy cho tôi.“

Hồi đó tôi chưa là phụ tá, nhưng tôi thấy tôi đang ở trong trạng thái latihan trước vị tôn sư đó và tự nhiên ông ấy được mở và cảm thấy nóng trong ngực và trong tâm hồn.

Ông bảo tôi: „Bây giờ nếu Thiêng Liêng muốn tôi chết, tôi sẵn sàng chết“.

Tất cả sự kiện đó đã làm cho ông Gunardi, gia đình ông và năm người môn đệ rất ngạc nhiên. Vì có nhiều môn đệ ông ngụ tại Krawang nên nhiều người bắt đầu kính nể tôi mà trước kia tôi chỉ được coi là một người trai trẻ tầm thường. Một năm sau vị tôn sư ấy chết.

Tôi kể lại cho Bapak nghe thì ngài giải thích: „Đó là ý muốn của Thiêng Liêng và cũng là một cách Thiêng Liêng dùng để cho các tạo vật tiến hóa thêm“.

Vì tôi còn ít tuổi, và để cho tôi khỏi kiêu ngạo, Bapak khuyên tôi nên làm latihan cần mẫn. Bapak bảo tôi, không những người trẻ tuổi kính trọng tôi mà cả những người già nữa. Bapak bảo tôi không nên vội khuyên ai, nhất là khi người ta không hỏi mình. Sự đó thật quả đã đòi hỏi tôi một tính nhẫn nại lớn, vì tôi còn ít tuổi, tôi nhận thấy không phải là dễ tuân theo lời chỉ bảo của Bapak. Sau này tôi hành động đúng như thế mà không cần để ý đến nữa.

13. Một đứa con Subud

Một hôm tôi đang ngồi hóng mát ở ngoài hiên nhà tôi, được một lúc tôi nghe tiếng con trai lớn tôi lên bốn tuổi kêu tôi trong phòng mà tôi thường làm latihan. Nó gọi tôi:

- „Cha ơi! Cha ơi! Thiêng Liêng! Thiêng Liêng!”

Trong khi tôi đứng lên thì con tôi tiến lại tôi và nhảy vào lòng tôi. Tôi để tay vào ngực nó thì thấy tim đập rất mạnh, tỏ ra nó sợ hãi lắm. Tôi cho nó uống nước, rồi nó kể lại cho tôi nghe:

- „Cha ơi, con vừa vào phòng cha để làm latihan như cha thường làm, con cảm thấy con bay bổng, con trông thấy nhiều sao và mây, căn phòng hình như không có nóc. Con sợ quá và con đã gọi cha.”

Nghe con tôi kể câu chuyện này, tôi cảm động đến chảy nước mắt, vì tôi rất ơn Thiêng Liêng đã ban cho con tôi một kinh nghiệm hiếm có như thế, kinh nghiệm mà chính tôi sau nhiều năm làm latihan tôi mới nhận được.

Bapak đã cho tôi lời giải thích sau đây: „Con hãy cảm ơn Thiêng Liêng đã ban cho con của con một kinh nghiệm như thế; ấy là kết quả của việc con vào Subud trước khi lấy vợ, nên có thể có một đứa con Subud. Nhờ latihan, con có thể thanh lọc cho tổ tiên con và vợ con. Ta mong rằng những con khác của con cũng được như nó. Nếu con được thanh lọc thì những con cháu của con cũng được thanh lọc. Các con của con sẽ kính trọng, phụng dưỡng cha mẹ một cách hồn nhiên. Nói một cách khác, nó sẽ luôn luôn làm cho cha mẹ được hạnh phúc. Mỗi khi con làm latihan tại nhà, dù con muốn hay không, các con của con cũng nhận được ảnh hưởng do những rung chuyển phát ra.”

14. Ánh sáng xanh

Một ngày kia vào khoảng bốn giờ chiều, tôi ngạc nhiên cảm thấy khoan khoái, ngực mát mẻ, trí óc sáng suốt. Sự ngạc nhiên càng tăng thêm vì cảm giác trở nên mỗi lúc mỗi dễ chịu hơn. Tôi nhớ tới lời khuyên của Bapak: „Mỗi khi con thấy một cảm giác bất thường, con phải làm latihan, vì trong lúc con gạt bỏ tâm trí ra bên, con có dịp cầu nguyện Thiên Liêng„. Cảm giác dễ chịu và thần tiên ấy kéo dài tới bảy giờ rưỡi, và tôi được tự tại làm latihan. Thoạt tiên tôi có những cử động như mọi lần: tôi thấy thể xác tôi rất lạnh, mặc dù thế, cảm giác thần tiên và dễ chịu ấy cứ kéo dài. Tôi mở mắt ra, tôi thấy những đám mây qua lại bên phải, bên trái tôi, mặt trời, mặt trăng và những ngôi sao hình như lại gần tôi. Suốt trong thời gian ấy, tôi vẫn nhận được cảm giác thích thú vừa nói.

Khi latihan chấm dứt, tôi nghe có tiếng người la ó ở ngoài. Bước ra tôi thấy nhiều người xúm đông ở ngoài sân, ai cũng muốn xiết tay tôi và ôm tôi. Tôi chưa hiểu tại sao thì một người giải thích cho tôi biết là có một ánh sáng xanh to như quả banh tennis, rơi trên nóc nhà tôi, ngay chỗ tôi làm latihan. Bảy giờ tôi mới hiểu tại sao quá nhiều người xiết và hôn tay tôi như thế, họ hy vọng tôi ban phước lành cho họ.

15. Hiệu quả của latihan

Một hôm tôi có mời bác sĩ lại thăm cho con tôi và cùng lúc ấy tôi được tin chú tôi cũng đau nên tôi có mời bác sĩ sang thăm chú tôi, ở cách nhà tôi hai nhà.

Sau khi bác sĩ khám bệnh và cho thuốc, chú tôi thấy khá. Tuy nhiên vài ngày sau, chú tôi đau nặng hơn và báo tin cho gia đình, bạn hữu đến thăm. Tôi là người duy nhất không đến được, mặc dù tôi ở gần nhà chú tôi. Mỗi lần tôi muốn lại nhà chú tôi thì hình như có sự gì ngăn cản. Sau cùng để tránh sự hiểu lầm, tôi bảo vợ tôi và các con tôi sang thăm.

Lúc trở về, vợ tôi nói rằng chú tôi đã bất tỉnh và tình trạng thật là trầm trọng. Vợ tôi lấy làm lạ khi tới đây thì hình như chú tôi hồi tỉnh, sợ quá vợ tôi trở về nhà. Vì biết tình trạng nguy ngập của chú tôi, chiều tôi làm latihan vào lúc tám giờ. Làm latihan được một lúc, tôi thấy chú tôi đến nhà tôi, chào từ biệt, vì ông sắp sửa ra đi. Một lúc sau tôi có cảm giác như một vật gì ở ngực tôi thoát ra. Tôi bị kích động và latihan chấm dứt. Tôi lo sợ và bảo vợ tôi lại sang thăm chú tôi. Khi về, vợ tôi bảo chú tôi chết vào lúc tôi cảm thấy một vật gì thoát ra khỏi ngực tôi.

Sau tôi thuật cho Bapak nghe kinh nghiệm này. Ngài giải thích:

„Đó là hiệu quả của latihan. Nhờ latihan, Thiêng Liêng đã thông báo cho con cái chết của chú con. Sự báo tin ấy không phải chỉ xảy ra trong trường hợp của chú con, nhưng còn có thể xảy ra trong trường hợp của những thân bằng, cố hữu và anh em Subud từ trần nữa. Cách báo tin này mỗi người nhận được một khác nhau, tùy theo sự thanh lọc tâm linh của mỗi người. Dấu hiệu báo tin sự

chết của một người thường có thể thấy trước một nghìn ngày. Càng gần lúc chết, dấu hiệu càng trở nên rõ rệt và bốn mươi ngày trước khi chết, dấu hiệu lại càng thấy rõ hơn. Bởi vậy nhân dân Nam Dương thường có tục lệ làm lễ vào những ngày thứ ba, thứ bảy, thứ bốn mươi, thứ một trăm, năm đầu, năm thứ hai và ngày thứ một ngàn sau cái chết của một người; tất cả đều hợp với những biến cố quan trọng của thế giới bên kia. Hơn nữa, khi con nhận được một kinh nghiệm về tâm linh trong khi làm Latihan bằng cách cảm thấy một vật gì rời khỏi ngực con thì vào lúc đó, hơi thở và tim con đều ngừng lại. Sau một kinh nghiệm như thế, thường thường tâm con lo sợ và con nghĩ rằng: có phải tôi chết lúc này không? Con ơi, thật ra Thiêng-Liêng tạo nên con người để một ngày kia sẽ phải chết. Sự đó có nghĩa là chính bởi cái chết, con người mới biết quyền năng của Thiêng Liêng. Chúng ta có rất nhiều may mắn vì chúng ta có thể nhận được quyền năng của Thiêng-Liêng trước khi chết. Nói một cách khác, trong đời sống hàng ngày trên trái đất này, chúng ta phải có thể sống một nếp sống tương tự như nếp sống chúng ta đã có trước khi xuống trần và sẽ có sau khi sang thế giới bên kia. Không có cách nào hơn để cho con có thể nhận được kinh nghiệm ấy bằng cách làm Latihan chuyên cần."

16. Mãnh lực của ma quỷ

Một lần, tôi làm Latihan với các anh em SUBUD, tôi lấy làm ngạc nhiên vì tâm trạng tôi hoàn toàn hỗn độn tuy tôi đã làm một Latihan thanh lọc (Latihan đặc biệt để thanh lọc sau khi đã làm Latihan giúp đỡ cho người khác). Thường lệ sau khi làm Latihan tôi thấy người rất tỉnh táo, thành thơi, nhưng lần này thì lại không thể. Đêm đó khi trở về nhà, tôi thấy các con tôi đều thức dậy khóc, vợ tôi thì bần khoăn. Tôi biết rằng sự kiện ấy là do những mãnh lực hạ đẳng đã ảnh hưởng tới tôi. Sau khi làm Latihan một giờ nữa, tâm trạng hỗn độn bắt đầu giảm dần dần và sau khi đã hết hẳn, tôi thấy một ông già dường như đau đớn vì bệnh nặng. Ông nói: "Xin ông chỉ cho tôi con đường chính bởi vì tôi muốn trở về." Sau đó, ông biến đi và tôi đi ngủ. Sáng hôm sau tôi không nhớ gì về sự kiện ấy cả, mặc dầu thường thường khi tôi có một kinh nghiệm nào thì tôi nhớ kỹ lắm.

Hai tuần sau, tôi mới nhớ lại, khi một bạn SUBUD đến nhờ tôi làm Latihan cho cha ông ấy đau từ lâu. Tôi theo ông ấy về nhà thăm thân sinh ông ta và quả thực ông đau nặng. Tôi lấy làm ngạc nhiên nhận thấy mặt mũi, quần áo của ông cụ ấy giống như mặt mũi, quần áo ông cụ già mà tôi trông thấy hai tuần trước trong khi làm Latihan. Tôi làm Latihan với ông cụ và khi làm xong ông cụ thấy nhẹ nhàng thành thơi như là cụ vừa mới thoát khỏi áp lực của một sức mạnh nào. Tôi hứa trở lại bốn ngày sau. Kỳ lạ thay, tôi quên mất lời hứa và làm Latihan tại nhà tôi. Tôi thấy rất dễ chịu. Sáng hôm sau, bạn tôi lại nói với tôi rằng vào lúc mà bạn tôi cho rằng tôi làm Latihan cho thân sinh bạn tôi thì cụ đã gọi tất cả con cháu để tiễn biệt vì cụ biết cụ sẽ rời bỏ cõi đời này, và quả thật cụ đã chết một cách rất bình tĩnh với nụ cười trên môi.

Tôi kể lại sự kiện này với Bapak. Ngài nói:

- "Những tâm trạng hỗn độn ấy là do những mãnh lực hạ đẳng của những thầy thuốc có yêu thuật trước kia đã dùng để chữa bệnh cho cụ. Những mãnh lực hạ đẳng đó đã đè nén nội tâm cụ nhưng cụ là người mộ đạo nên ý muốn của Thiêng-Liêng là sai con đến để làm nhẹ áp lực của những mãnh lực hạ đẳng ấy, vì con trai cụ tuy đã gia-nhập SUBUD nhưng chưa thể đương đầu với một công việc nặng nề như thế. Lối chữa bệnh không do quyền năng của Thiêng Liêng mà do những mãnh lực ma quỷ thì có những ảnh hưởng như thế đó. Con không thể nhờ ma quỷ đuổi ma quỷ, con phải phó thác sự đó cho quyền năng cao cả của Thiêng-Liêng bằng cách làm Latihan. Con cũng không nên cố ý tìm đến người đau để giúp họ, vì làm thế sẽ hại cho con. Con nên giúp những người nào đã bất ứng hay ngẫu nhiên cầu khẩn để được giúp đỡ vì những trường hợp này quả là do ý muốn của Thiêng Liêng, và một kinh nghiệm như thế thật ra cũng bổ ích cho con nữa, vì cùng một lúc con cũng được thanh lọc. Nếu con cố ý đi tìm người đau con sẽ không được thanh lọc, trái lại con sẽ bị nhớ bản, vì một hành động như thế chỉ do sự thúc đẩy của tâm con mà thôi."

17. Thanh lọc những mảnh lực ma quỷ

Tôi đã được Bapak cho làm phụ-tá hơn mười năm nay. Trong thời gian này tôi đã làm bốn phận của tôi và nhiều kinh nghiệm đã làm cho tôi bối rối. Có một người quê ở Banten (phía tây Java) là dự bị hội-viên. Hết thời-gian dự-bị, Bapak bảo chính tôi phải khai mở cho ông ấy vì lẽ ông ấy có nhiều mảnh lực thuộc loài yêu thuật và huyền bí mà cội rễ là do những mảnh lực hạ đẳng, ví dụ như ông ta có thể tàng hình biến dạng. Cũng có người kể rằng ông ấy thường luyện nhìn chăm chú vào mặt trời. Nghe Bapak nói, tôi nghi ngờ không biết tôi có thể mở cho ông ấy được hay không. Nhưng Bapak đã dạy thì những nghi ngờ của tôi cũng biến mất và tôi đã mở cho ông. Trong khi khai mở, tôi có cảm tưởng như có một vật gì ở người tôi thoát ra, ngực tôi tưởng chừng như có thể nổ tung, hai mắt tôi tưởng chừng như ra khỏi ổ mắt. Cảm giác tôi rất là hỗn độn và khó chịu.

Sau khi làm Latihan được một lúc, ông ấy khóc và nói rằng: tất cả những quyền năng huyền bí của ông đã biến mất và ông ta nhận thức rằng những quyền lực mà ông ta có từ trước là do mảnh lực của ma quỷ.

Một tuần sau, tôi bị đau, mắt tôi đỏ và nóng như đứng trước lửa, và một cái nhọt to mọc lên ở ngực tôi. Tôi kể lại sự kiện đó cho Bapak nghe.

Ngài dạy: "*Chính Bapak đã định tâm bảo con mở cho người ấy, vì người ấy có nhiều quyền năng huyền bí. Sau khi mở, tất cả những quyền-năng của người ấy đã biến mất. Người ấy khóc vì đã nhớ tiếc tất cả những cố gắng và những món tiền lớn lao y đã phải chi phí để có những quyền năng ấy. Những cảm-giác hỗn độn và khó chịu của*

con là do những mãnh lực ma quỷ, nguồn gốc của quyền năng nói trên. Nếu mắt con như muốn ra khỏi ổ mắt là vì mắt con đã bị những mãnh lực ma quỷ chi phối. Những con mắt thường không nhìn chăm chú vào mặt trời được. Người đó có thể làm được vì không phải nội tâm người ấy làm mà chính thực là ma quỷ đã chi phối người đó và khiến cho người đó có thể tàng hình được. Cái nhọt trên ngực con cho biết là những quyền năng của người ấy đã tụ tập ở ngực, và vì thế mà hẳn không thể bị thương vì đạn bắn. Con cần phải trải qua kinh nghiệm ấy vì ông tổ của con cũng có những quyền năng về yêu thuật huyền bí đó. Sau khi mở cho hội viên nói trên, nội tâm con đã được thanh lọc khỏi ảnh hưởng của các mãnh lực hạ đẳng nó còn tồn tại ở trong người con do sự di truyền. Nếu không thế thì con sẽ mất nhiều thì giờ để thanh lọc và con sẽ mắc một bệnh rất nặng. Bởi vậy nên Bapak đã có ý để cho con khai mở người đó. Ngoài ra, việc này đã giúp con sẽ không còn bị những mãnh lực ma quỷ xâm nhập nữa.”

18. Một ủy nhiệm

Một dịp khác, Bapak phái tôi đi Medan (Sumatra) vì ở đó có một hội viên mà tính tình, tâm trí đang trải qua thời hỗn độn nan giải. Sau khi đã nhận được những chỉ thị cần thiết, tôi sửa soạn ra đi. Tôi may mắn được một chỗ trên máy bay khởi hành sáng hôm sau. Ngồi trên máy bay, tôi lo ngại vì không cảm thấy trong người tôi trạng thái đặc biệt mà tôi vẫn có trong những chuyến đi tương tự. Thường thường, khi tôi thi hành một nhiệm vụ mà Bapak giao phó, tôi thấy những cảm giác rất dễ chịu và khoan khoái, chứng tỏ rằng tôi được Bapak ban ân cho.

Sau khi bay năm giờ đồng hồ, máy bay hạ cánh xuống Medan. Tôi chỉ cảm thấy yên tâm khi tôi đặt chân xuống đất. Lúc đó, tôi mới thấy cảm giác dễ chịu, sung sướng, như cảm giác mà tôi vẫn chờ đợi. Tôi có cảm tưởng như được dội nước lạnh lên người. Tôi thấy lạnh ở ngực và thân thể tôi dường như rất nhẹ. Trí óc tôi sáng suốt và thoát khỏi hết các mãnh lực hạ đẳng đè nén tôi. Đó là trạng thái mà tôi mong muốn, vì sự đó chứng tỏ rằng tôi sẽ được che chở như thường lệ trong nhiệm vụ của tôi, tôi đã được Thiêng Liêng ban ân cho tôi và tôi có thể hoàn tất sự ủy thác của Bapak. Trong khi ở Medan, tôi luôn luôn dự những buổi Latihan và tôi trả lời những câu hỏi của các hội viên rất khuya, thế mà tôi vẫn được mạnh và lên được ít cân.

Khi trở về, tôi có dịp kể lại cho Bapak những gì đã xảy ra, và cảm giác sung sướng tôi có khi ở Medan đã biến mất, Bapak giảng cho tôi như sau: *"Con ơi, thực ra khi Bapak bảo con đi Medan, đó là một sứ mạng cho SUBUD. Bởi vậy con đã nhận được ân huệ của Thiêng Liêng và được một quyền lực mà con cảm thấy như là dễ chịu. Thực ra đó là một ủy nhiệm mà con đã nhận được để hoàn thành việc con phải làm. Một khi đã hoàn thành công việc thì sự ủy nhiệm ấy cũng được rút về".*

19. Ngực bị cắt ra làm đôi

Ông Martoredjo mời tôi đến nhà ông ở Gowongana (Jogjakarta), nhưng vì ông không nói lý do tại sao nên tôi không đến. Ông tới thăm Bapak để xin giải thích về một chứng nghiệm mà ông đã nhận được, nhưng Bapak bảo lại nói với tôi. Ông nói với tôi rằng, trong những ngày gần đây, ông có cảm giác như ngực ông bị cắt ra làm đôi. Ông xin tôi làm trắc nghiệm và nói cho ông biết sự gì đã xảy ra. Chúng tôi cùng làm Latihan. Tôi có cảm giác như bay trong mây, rồi tôi ngạc nhiên nghe thấy ông Martoredjo kêu lên thật lớn. Latihan xong. Ông ấy gần như mê đi, ông khóc một cách đau đớn, nước mắt chảy ròng ròng trên má. Lúc ông tỉnh ông nói với tôi rằng: khi ông nhắm mắt làm Latihan, tức thì ông cảm thấy như một cơn gió rất mạnh nâng người ông lên, ông thấy một ánh sáng cắt ngực ông ra làm đôi. Ông kêu lên vì ông sợ. Tôi bảo ông rằng sự đó sẽ xảy ra trước khi ông chết. Tôi xác định rằng ông phải được thanh lọc trước khi chết và sự xảy ra là một thanh lọc rất mạnh.

Chiều hôm đó, ông tới thăm Bapak và kể tất cả cho Bapak nghe. Ông nói với tôi rằng: Bapak xác nhận giải thích của tôi. Đêm đó đến khuya, Bapak gọi tôi. Tôi tự thấy như phạm lỗi và sợ hãi. Quả nhiên, đúng thế, khi tôi tới, Bapak tỏ vẻ không bằng lòng tôi: trắc nghiệm tôi làm với ông Martoredjo đã quá mạnh cho ông ta, Bapak nói : "Lần sau con phải thận trọng, con có thể làm cho Ông Martoredjo chết được".

Một năm sau, tôi được tin ông chết, nhưng sau chứng nghiệm tôi vừa kể, ông khỏi hết mọi bệnh. Ông chết không do tại bệnh, nhưng do ý của Thiên Liêng. Trước khi chết, thật quá ông đã có vẻ một người rất khỏe mạnh.

20. Phải, vợ con đó

Tương đối với các bạn hữu và tục lệ ở Nam Dương, tôi kết hôn rất muộn. Sự đó là vì tôi không muốn kết hôn trước khi được thanh lọc. Tôi chắc rằng đứa con rất quan trọng cho chúng tôi, vì chính nó có thể làm cho chúng tôi tới được cõi trên trong đời này nếu chúng tôi chưa đạt được tới sự toàn mỹ. Ngoài ra, về vấn đề người phối ngẫu, nếu được chọn lọc kỹ càng, thì đó là một yếu tố cho đời sống sung sướng và hòa hợp trong đời sống thế gian cũng như trong đời sống ở cõi trên.

Vào năm tôi 24 tuổi, Bapak thường khuyên tôi tìm một người xứng hợp với tôi, nghĩa là một người có thể có những điều kiện giống tôi. Bapak bảo tôi: „Cái cách độc nhất để tìm một người vợ như thế là tập Latihan.“

Một đêm về khuya, tôi làm Latihan rồi tôi ngủ quên đi mất. Vào khoảng ba giờ sáng, một cụ già mặc áo theo lối cổ xưa, tay cầm một cái lồng, đánh thức tôi dậy. Cụ lấy đầu ra hiệu và tôi cảm thấy một cảm giác dễ chịu lạ lùng. Nhưng tôi vừa định hỏi cụ thì cụ biến mất. Tôi không hiểu rõ sự xuất hiện này, nhưng sau đó tôi cảm thấy tăng lên rõ ràng sự cần thiết phải tìm một người vợ.

Hai tuần sau, tôi lại làm Latihan vào khoảng nửa đêm và tôi ngủ quên đi. Vào cùng giờ đêm hôm trước, cụ già cầm cái lồng đánh thức tôi nhưng lần này (trái với lần trước) là lồng có hai con chim câu. Cụ bảo tôi: „Lần này con hiểu chứ, rồi cụ biến mất“.

Tôi rất băn khoăn về sự tới thăm này, nhưng 30 ngày sau, tôi bắt đầu yêu một cô gái. Tình cảm tôi đối với cô ta mạnh đến nỗi mỗi lần tôi làm Latihan thì những tiếng giống nhau này xuất tự miệng tôi: "Phải, phải, vợ con đó, chính cô ấy đó".

Tuy nhiên trước khi làm quen với cô gái này, tôi về thăm Bapak ở Semarang để xin Bapak khuyên bảo và giúp đỡ.

Bapak nói: *"Con ơi, người con gái đã làm cho con cảm động là do Thiêng-Liêng đã dành làm vợ con. Cụ già đánh thức con dậy là một người trong những ông tổ của cô gái đó. Trong đời sống của cụ, cụ đã theo một môn phái tu tập tâm linh, nhưng cụ đã chết trước khi tìm thấy đường đúng. Trước khi chết, cụ cầu xin Thiêng-Liêng cho một người trong các con cháu cụ, nếu là một người con gái thì phải lấy một người đã tâm-linh-hóa (spiratunlisé) và nếu là một người con trai thì chính người đó phải là một người tâm-linh-hóa."*

Sau khi đã điều tra, tôi được biết ông của cô ấy là một nhà hiền triết và hầu hết các người trong gia đình cô đều là người rất ngoan đạo. Nhưng Bapak giải thích tiếp rằng: "Cô đó thuộc vào đời thứ năm sau ông cụ đó và Thiêng-Liêng muốn con làm trọn lời hứa mà Thiêng Liêng đã hứa cho ông tổ cô ấy. Tốt hơn là con hãy để chậm sự kết hôn của con tới khi nào con đã có đủ kinh nghiệm và sức mạnh trên con đường tâm-linh. Vì vậy con phải làm Latihan cho chuyên cần để trừ bỏ, thanh lọc được những sự không thanh khiết, nhớt nhơ mà con đã kế-thừa của tổ tiên con, và con chỉ nên kết hôn vào năm con 30 tuổi."

Sau khi nhận được minh xác trên, tôi hỏi cô gái đó làm gì hôn thê tôi. Sau năm năm đính hôn, Bapak khuyên tôi làm lễ cưới và đám cưới cử hành vào ngày 8-5-1947.

21. Bản văn bị xóa

Sau khi cưới tôi thấy những sự thay đổi lớn bên trong người, nhiều thứ tình cảm nảy nở trong tôi, tâm trí tôi thấy hỗn độn. Nói tóm lại, tôi tự thấy tình trạng tôi giống y như lúc trước khi tôi nhận được Latihan. Latihan của tôi bề tặc, không nhận được dễ dàng như trước khi tôi cưới vợ nữa. Tâm tôi đầy nghi ngờ, tôi tự mất lòng tin trong tâm tôi. Tôi tự hỏi: "Tôi đã phạm lỗi gì?"

Thoạt đầu tôi không làm gì để phấn đấu lại, nhưng tâm tôi càng ngày càng bối rối, bấn khoăn. Vì vậy tôi quyết định trình bày cùng Bapak những gì đã xảy ra cho tôi. Tôi sung sướng thấy Bapak ở nhà, như thế tôi mới có thể trình bày cởi mở cho Bapak được. Theo những câu tôi hỏi, Bapak trả lời như sau:

- "Sự thế như thế đó, vì trước khi con lấy vợ những gì con đã tiếp nhận được chưa được Thiêng-Liêng coi như một thanh lọc hiển nhiên, rõ ràng, và như vậy chưa có tất cả cái giá trị của nó. Những cái đó đã cho con như để làm thí dụ. Hiện nay sau khi lấy vợ con phải bắt đầu lại từ đầu. Đó là tại sao con cảm thấy tình trạng con giống như là trước khi con nhận được Latihan. Nhưng sự đó không hoàn toàn có nghĩa là con thoái bộ, trái lại, rồi con sẽ có một sự hiểu biết thâm sâu hơn và con sẽ có nhiều chứng nghiệm lớn hơn. Hơn nữa, công việc con phải làm hiện nay nặng hơn trước vì con cũng phải loại trừ những sự không thanh khiết, dơ bẩn mà vợ con đã kế thừa của tổ tiên. Khi những dơ bẩn đó được đã thanh lọc, con sẽ cảm thấy nhẹ nhàng và thanh-thoát. Đó là một điều kiện cần thiết để thực hiện một sự hòa hợp thật sự giữa vợ và chồng, để sau này con cảm thấy gì thì vợ con cũng cảm thấy thế, và vợ con cũng sẽ nhận được những gì mà con chứng nghiệm được. Như thế con và vợ con có thể trở nên một cặp vợ chồng hợp

nhất thật sự. Để được như thế, con phải làm Latihan đều đều và cần mẫn. Ngoài những cái không thanh, nhóp nhẹo mà thường có thể thanh lọc bằng cách làm Latinan, cũng có những loại không thanh khiết, nhóp nhẹo đóng ở chỗ thâm sâu nhất của con người mà chỉ có thể mất đi bằng sự giao hợp giữa vợ và chồng. Kết cục những nhóp nhẹo được thanh lọc như thế là được thanh lọc do người vợ. Và bề ngoài sự này tỏ cho ta thấy bằng sự kiện là Thiêng-Liêng muốn người đàn bà phải có nguyệt kinh. Lại nữa, người đàn ông phải lấy vợ để có thể hồi biết trở lại người ấy là ai khi thọ thai và lúc sanh ra. Sự kiện này cũng giống như khi con người trở thành một ống dẫn do ý muốn của Thiêng-Liêng để sinh ra một đứa con. Vì lẽ đó sự giao hợp giữa vợ chồng phải coi như một hành động tinh khiết và thiêng liêng; hành động đó không được phạm vào nếu coi như là một sự khoái lạc và chỉ để thỏa mãn những tình dục, vì thực ra vào lúc đó con đã trở thành một ống dẫn do quyền năng của Thiêng-Liêng sử dụng."

Đó là giải thích của Bapak và trong khi nghe, tôi cảm thấy như được dội nước lạnh lên tôi và tôi cảm thấy thư thái.

Một buổi chiều khi tôi tắm xong, tôi ngồi với vợ tôi hóng mát ở dưới hàng hiên hoàn toàn yên lặng, một hội viên SUBUD đến báo cho tôi là Bapak gọi tôi. Tôi đi xe đạp tới, khi tới tôi thấy Bapak đang lau chùi một bình bông. Trong khi chú ý nhìn, tôi nhận thấy có một hình đứa con trai nhỏ ở giữa bình bông và Bapak đang lau chùi cái bình đó. Lúc đó tôi nhận được chỉ dẫn ở trong tôi là sự Bapak đang làm tượng trưng và miêu tả tình trạng của tôi và của gia đình tôi.

Trông thấy tôi, Bapak bảo tôi đợi ở phòng khách. Một lúc sau Bapak tới và bắt đầu hỏi tôi về những sự tiến bộ của tôi trong SUBUD, rồi Bapak kể câu chuyện về Mahabharata cho tôi nghe như sau:

- "Một ngày kia, có một người trai trẻ đến tìm Ardjuna và tự xưng là con. Ardjuna từ chối không nhận người trai trẻ đó là con. Hai người cãi cọ và đánh nhau. Ardjuna dường như không thắng được; anh ta dùng tất cả vũ khí anh ta cần để giết người trai trẻ, nhưng vô ích và sau Ardjuua nhận người đó làm con vì chỉ có con anh mới có thể chiến

thăng được những vũ khí mà anh sử dụng."

Trong khi nghe câu chuyện cổ tích này, tôi nhớ là vợ tôi đang mang thai được hai tháng; tôi cũng hiểu Bapak định nói gì trong khi kể câu chuyện đó. Sự này đối với tôi rõ ràng quá và rồi tôi về nhà.

Tôi kể hết cho vợ tôi nghe và quá nửa đêm chúng tôi làm Latihan cùng một giờ. Trong Latihan tôi nhận được chỉ dẫn đi đến vợ tôi. Tôi thấy vợ tôi lo lắng và sợ hãi. Vợ tôi nói với tôi rằng trong khi làm Latihan, vợ tôi trông thấy một kỹ sĩ giao chiến với một người khổng lồ và sau giết người khổng lồ đó bằng một con dao găm to lưỡi. Sự lạ nhất của câu chuyện là vào lúc người kỹ sĩ đâm lưỡi dao vào ngực người khổng lồ, vợ tôi cảm thấy như chính đứa con bị đâm. Đêm đó, vợ tôi ra huyết nhiều và sáng hôm sau vợ tôi bị tiểu sản (sẩy thai). Tôi cẩn thận đưa vợ tôi đi bệnh viện và sau ba ngày vợ tôi được phép về nhà. Sự đó làm các bác sĩ ngạc nhiên vì trong một trường hợp như thế, phải ở lại bệnh viện ít nhất 10 ngày.

Sự lạ lùng khác là số tiền phải trả lên tới đúng số tiền tôi có sẵn. Khi tôi kể cho Bapak nghe, Bapak nói: "*Bapak cảm ơn, Thiêng-Liêng, con đã hiểu Bapak muốn nói gì. Nhiều lần Bapak bảo con rằng: sự giao hợp giữa vợ và chồng là một hành động thiêng liêng vì vào lúc đó người ta trở thành một ống dẫn và do ống dẫn đó Thiêng Liêng đã cho một đứa con ra đời. Như thế con phải coi chừng, đừng lại gần vợ con do tình dục thúc đẩy. Đem so sánh với trường hợp người viết văn. Bản văn thứ nhất của con không đúng nên nội ngữ của con đã xóa bỏ đi."*

22. Quyển sách của đời sống

Một đêm, tôi thấy có một cảm giác dễ chịu bao phủ đầu tôi. Tôi có thói quen là làm latihan mỗi khi có một sự bất thường xảy ra. Trong khi làm latihan tôi có cảm tưởng như trong người tôi hoàn toàn thay đổi. Tôi thấy dường như một linh hồn khác đã xâm nhập tôi, chiếm hết thể xác tôi, và tôi có một cảm giác rất vui sướng. Cảm giác này chuyển rất từ từ, chậm chậm và tụ lại ở phần dưới người tôi khiến như cần phải giải quyết vấn đề sinh lý. Người tôi bắt đầu chuyển động. Tôi thấy ba lần giống như thế nhưng tôi không hiểu nghĩa là thế nào.

Tôi tới tìm Bapak xin giải thích. Nghe xong, Bapak bật cười, và bảo tôi rằng theo chứng nghiệm ấy tôi phải hiểu mục đích và nghĩa của nó ra sao.

Rồi Bapak minh xác như sau: "Sự vừa xảy ra cho con, có mục đích như là cho con một giáo huấn thật sự bằng văn tự, viết bằng những chữ linh động với một ngòi bút linh hoạt, ở trong một quyển sách của đời sống. Cái cảm giác êm dịu dễ chịu tràn ngập con tương hợp với một mầm giống (chủng tử) của con người. Như thế con có khả năng hiểu biết tính nết và cử chỉ của đứa con ra sao. Vì lẽ đứa con ra đời qua người cha, người cha phải biết tính nết và cử chỉ của đứa con đang ra đời. Như thế người cha có thể từ chối không nhận một mầm giống có tư chất xấu và, trái lại, tiếp nhận nếu một mầm giống có tính chất tốt. Khi con nhận được một biểu lộ như thế, nếu con chú ý kỹ con sẽ nhận thấy vợ con cùng chia sẻ sự cảm xúc của con.

Nếu con và vợ con giao hợp cùng trong những điều kiện này thì đây là một hành động hợp với ý muốn của Thiêng-Liêng. Cũng lúc đó con sẽ cảm thấy một cảm giác mạnh và thanh cao. Vừa rồi Bapak nói về giáo huấn bằng văn tự. Đứng về phương diện này, con là ngòi bút, vợ con là quyển sách và con của con là những chữ. Đó cũng là nghĩa xác thật của ba chữ "Alif, Lam, Mim" mà con thấy ở trong kinh Coran. Bapak cảm ơn Thiêng Liêng đã cho con chứng nghiệm này và mong rằng nếu chứng nghiệm ấy tái diễn thì bây giờ con sẽ tới gần vợ con. Phần đông nhiều người bị những cảm giác êm đềm trong khi giao hợp làm mờ ám tâm thần đến nỗi họ quên cả chính họ. Những người mà latihan đã hoạt động thâm sâu trong họ, sau này có thể chịu đựng và tránh khỏi cái phút có những tư tưởng mờ ám, và họ có thể nhận xét xem nguyên nhân của tư tưởng mờ ám đó do đâu và sẽ tự chủ được mình. Phần nhiều cha mẹ đã say mê miệt mài trong dục lạc đến nỗi họ không thể phân biệt và chọn lựa được giữa những mầm giống tốt và xấu. Như thế ta không lấy làm lạ là trong những đứa con của những người có học thức và có một địa vị cao trong xã hội lại có những đứa trẻ vô sỉ, tục tũ, và có thể phạm những tội ác."

23. Con người hoàn toàn

Ít lâu sau, một buổi chiều, vào hồi 8 giờ tối, tôi thấy thể xác rất nhẹ và như thấm nhuần một cảm giác tuyệt diệu phi thường. Lần này tôi thấy rất cần phải ngồi một mình ở ngoài sân, dưới bóng trăng, ngắm vẻ đẹp của tạo vật. Trong trạng thái được ban ân này, tôi không ngớt cảm ơn sự Cao-Cả của đấng Thiêng-Liêng Đại-Hùng Đại-Lực. Rồi vào nửa đêm vợ tôi lại gần tôi vào bảo tôi rằng: bắt đầu từ 10 giờ, căn phòng chúng tôi có mùi thơm và vợ tôi có một cảm giác rất êm đềm dễ chịu. Lúc bấy giờ, tôi nhớ tới lời Bapak đã nói trước kia và tôi đến với vợ tôi. Trong lúc thiêng liêng đó, vợ tôi và tôi lấy làm ngạc nhiên vì, thêm vào cảm giác sung sướng bao trùm chúng tôi, cả hai chúng tôi đều thấy như là không ở trong buồng ngủ mà ở một nơi nào ngoài những cảnh giới của thế gian. Chúng tôi nhìn tới đâu thì cũng đều thấy nhiều loại hoa thơm ngào ngạt và những ngôi sao dường như lại rất gần chúng tôi.

Sau đó, những cảm giác này giảm dần, những hiện ảnh dần dần mờ đi và sau cùng biến mất. Đêm ấy tôi không buồn ngủ nữa và sáng hôm sau, tôi thấy khoan khoái, tươi tỉnh, và hăng hái làm việc hơn mọi ngày.

Tôi kể lại cho Bapak nghe, Bapak nói: "*Phải, con ạ, lần này con đã không ở trong cõi đời nữa. Sự đó có ích cho con, để trong hành động thiêng liêng ấy, con không bị ảnh hưởng và quyến rũ bởi những sức ma quỷ. Bapak cảm ơn Thiêng-Liêng là con đã có một chứng nghiệm như thế; chứng nghiệm đó cũng làm tăng lòng tin của chính Bapak. Điều này nghĩa là Bapak sẽ càng tin nhiều hơn cái gì mà Thiêng-Liêng đã ban cho Bapak vì các hội viên Subud khác cũng chứng được những kinh nghiệm về loại*

đó, tuy không bằng. Bapak mong rằng đứa con sinh ra sẽ thành một đứa con Subud trung thành, luôn luôn biết ơn Thiêng-Liêng. Cũng nên thêm rằng, trong sự giao hợp giữa vợ chồng, những người nào do tình dục thúc đẩy thì sau sẽ cảm thấy một sự giảm sút về sức lực. Thật đúng thế, sức lực của họ suy yếu đi. Nếu sự giao hợp là do hành động của linh hồn thì người ta sẽ không cảm thấy sức lực suy giảm, trái lại người ta sẽ tươi tỉnh, linh lợi và mãn tiệp hơn thường ngày. Đó là lẽ tại sao trong Hồi giáo cho phép người đàn ông lấy bốn vợ. Những sự kiện ấy chỉ đúng cho những người đã thật sự đạt tới mức con người hoàn toàn, gọi là "Insan Kamil" mà thôi vì năng lực tâm linh của một người hoàn toàn bằng bốn lần người thường."

24. Thiêng Liêng dẫn dắt trong đời sống

Sau đó, vợ tôi tỏ ra có những triệu chứng có thai. Bác sĩ cũng xác nhận trạng thái đó, tôi lại Bapak để xin ý kiến, Bapak bảo tôi:

- "Tốt hơn là trong khi có thai, con không nên đi ra khỏi nhà nhiều mà chỉ đi khi nào có sự cần thiết lắm, con nên ở nhà thì hơn và làm latihan".

Tôi thận trọng y theo những lời khuyên của Bapak. Một đêm trong khi làm latihan, tôi thấy một hiện ảnh, tôi trông thấy trong nhà tôi: phòng ngủ, phòng ăn, phòng khách và bếp. Nhưng trong hiện ảnh sự xếp đặt trong nhà thì khác hẳn. Sáng hôm sau tôi thu xếp nhà giống như tôi trông thấy trong hiện ảnh. Sau việc đó, vợ tôi tỏ ra bình tĩnh và sốt sắng làm latihan hơn trước.

Một lần, trong khi làm latihan, vợ tôi trông thấy bảy thứ rau. Bảy ngày kế tiếp, vợ tôi liên tục làm mỗi ngày bảy thứ rau mà vợ tôi trông thấy trong hiện ảnh.

Tôi kể lại cho Bapak nghe. Bapak nói:

- "Những việc hai con làm đều tốt cả. Như thế Thiêng Liêng đã dẫn dắt cả hai con trong gia sự và đời sống trong gia đình con. Nếu trong thời gian này con đi khỏi nhà luôn vì những lý do không cần thiết thì con đã không nhận được những chỉ dẫn này. Những sự việc này là những chỉ dẫn của Thiêng-Liêng ban cho hai con và liên quan đến sự giáo dục của đứa con trong lòng mẹ. Ăn những thức ăn thích hợp nhất cho sự lớn lên của đứa bé và duy trì cho gia đình một không khí yên vui là một việc rất quan trọng. Bởi vậy,

tất cả các sự này là những chỉ dẫn cho vợ con để cho đứa con ăn những thức ăn thích hợp với nó, và cho cả con nữa để con biết tạo ra một không khí yên ổn thoải mái hơn ở trong gia đình. Nếu con làm trọn những điều chỉ dẫn đứa bé sẽ hưởng lợi đến mức tối đa. Nên trông nom những đứa con trước khi ra đời như vậy. Ngoài ra còn nên luôn luôn kiên tâm và đừng nghĩ hoặc hành động không tốt. Con nên luôn luôn theo đúng những chỉ dẫn nhận được trong latihan và nên tin cậy rằng Thiêng-Liêng sẽ luôn luôn ban cho con những chỉ dẫn cần thiết khi con cần đến."

Một tháng sau, vợ tôi đi khám bác sĩ. Bác sĩ nói là đứa bé mạnh khỏe hoàn toàn, không cần dùng thuốc hoặc kiêng cử gì cả.

Một buổi chiều, vợ tôi đi ngủ vào hồi năm giờ, không có lý do gì hiển nhiên, và vợ tôi ngủ rất say. Tôi khá ngạc nhiên vì vợ tôi không có lệ quen ngủ như thế. Nhưng sau tôi tìm ra lý do của giấc ngủ đó là: trong khi vợ tôi ngủ, một tai nạn ghê sợ đã xảy ra. Đứa con người lảng giềng ngã từ trên cây cao xuống đất. Nhiều người kêu lên và đã có một sự náo động lớn. Tôi cảm ơn Thiêng Liêng đã tránh cho vợ tôi khỏi trông thấy cái tai nạn ghê sợ này. Mãi lâu sau vợ tôi mới thức dậy. Như thế đứa con chúng tôi đã được Thiêng Liêng che chở khỏi bị một kích động nó xảy ra nếu vợ tôi chứng kiến cái tai nạn bi thảm này.

Địch giả

Mardi Ning Sih

nhũ danh Nguyễn Thị Kha

Bài viết hay bài dịch bà thường đề tên Mardi Ning Sih bà Nguyễn Văn Cừ (tên chồng).

Bà là một trong 8 Phụ tá nữ đầu tiên của Subud Việt Nam.

Trước năm 1975:

Bà là trưởng ban Tu Thư (ban Dịch Thuật).

Bà trông coi Nội San và tờ Huynh Đệ Subud Việt Nam. Hai tờ này khởi thủy là do ông Đặng Phác tức Đặng Trinh Kỳ khởi xướng, đứng chủ biên, sau ông đi Pháp (1969), giao lại cho bà Mardi Ning Sih.

Bà mất năm 2011 tại Michigan Hoa Kỳ.

